

Arrest

nr. 133 627 van 21 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2014 houdende het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de heer:

[...]

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15.05.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene trachtte na een eerdere repatriëring wegens illegaal verblijf, verblijfsrecht te bekomen in België door middel van een huwelijk in Kosovo en nadien een wettelijke samenwoning die niet gericht zijn op het aangaan van een duurzame verbintenis. Bovendien kwam hij, ondanks de weigering tot erkenning van zijn huwelijk door de Burgerlijke Stand van Antwerpen, naar België door oneigenlijk gebruik te maken van een toeristenvisum afgegeven door een ander Schengenland (Italië). Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3,1 van de wet van 15/12/1980. Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3,1° van de wet van 15/12/1980. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar opgelegd.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ter aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Het inreisverbod is gesteund op de (verkeerde) premisse dat verzoeker niet aan zijn terugkeerverplichting zou hebben voldaan.

Wat betreft de wettelijke grondslag, verwijst de bestreden beslissing immers enkel naar art. 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet:

Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing voorgehouden dat verzoeker geen gevolg zou hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker werd op 10 maart 2011 opgesloten en werd uiteindelijk op 6 april 2011 gerepatriëerd.

De Staatssecretaris is hiervan op de hoogte; terzake kan worden verwezen naar het overzicht dat zijzelf heeft meegedeeld aan de Stad Antwerpen, en waarin uitdrukkelijk gewag wordt gemaakt van de repatriëring naar Pristina op 6 april 2011. (stuk 4)

Meer, de Staatssecretaris geeft in de bestreden beslissing zelf uitdrukkelijk aan dat verzoeker werd gerepatriëerd (!), en derhalve wel aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Het is werkelijk niet ernstig in hoofde van de Staatssecretaris om – in weerwil van het voorgaande- in de bestreden beslissing dan toch wetens en willens voor te houden dat er niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, en de beslissing te laten steunen op art. 74/11, §1, tweede lid Vw.

11.

De overwegingen van de bestreden beslissing (in het vet) rechtvaardigen de toepassing van art. 74/11, §1, 2° Vw. geenszins.

Integendeel, deze overwegingen bevestigen dat aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Het loutere gegeven dat hij na meer dan één jaar opnieuw de Schengenzone betreedt, betekent uiteraard niet dat hij geen gevolg zou hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Voor verzoeker bestond op dat ogenblik immers geen inreisverbod, zodat hij opnieuw de Schengenzone kon en mocht betreden, hetgeen hij nota bene met een geldig visum heeft gedaan....

De krachttermen gehanteerd door de Staatssecretaris ("betrokkene respecteert manifest de reglementering niet") en verwijzing naar art. 74/14 Vw. zijn volstrekt irrelevant en rechtvaardigen op geen enkele wijze de toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vw. , en het opleggen van een inreisverbod."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"Verzoekende partij meent dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris niet kan worden voorgehouden dat door hem niet werd voldaan aan de op hem rustende terugkeerverplichting, daar waar verzoekende partij werd gerepatrieerd naar Pristina op 06.04.2011.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij met zijn kritiek niet aantoont dat hij wel vrijwillig gevolg zou hebben gegeven aan de hem betekende verwijderingsmaatregel, en dat binnen de daartoe voorziene termijn.

Verzoekende partij verwijst integendeel naar een gedwongen repatriëring, die slechts bevestigt dat verzoekende partij bewust kiest voor een verder verblijf in het Rijk, in weerwil met de hem betekende beslissingen.

Een gedwongen verwijdering kan niet worden gelijkgesteld met het voldoen aan de terugkeerverplichting.

De kritiek van verzoekende partij faalt in rechte."

2.1.3. De kernvraag die thans aan de orde is, is of aan een vreemdeling die het voorwerp heeft uitgemaakt van een gedwongen verwijdering ingevolge een eerder opgelegd bevel om het grondgebied te verlaten een inreisverbod kan worden opgelegd.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt:

"§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]."

De vaststelling dringt zich vooreerst op dat de verwerende partij niet de correcte bewoordingen van artikel 74/11, § 1, 2° hanteert. Deze bepaling maakt - in weerwil van wat de bestreden beslissing doet uitschijnen - geen melding van het niet voldaan zijn aan een "terugkeerverplichting".

Het wordt niet betwist dat verzoeker op 6 april 2011 gedwongen werd gerepatrieerd naar zijn land van herkomst. Deze gedwongen verwijdering kan volgens de verwerende partij niet worden beschouwd als het voldaan zijn aan de terugkeerverplichting, omdat verzoeker deze verplichting niet vrijwillig is nagekomen.

Artikel 74/11, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet maakt echter melding van het niet "uitgevoerd" zijn van een vroegere beslissing tot verwijdering. De wetgever heeft geen onderscheid gemaakt tussen een al dan niet vrijwillige uitvoering van een eerdere verwijderingsbeslissing.

Aangezien de verwerende partij erkent dat de verwijderingsbeslissing waarop de beide partijen doelen werd uitgevoerd, met name door de gedwongen verwijdering van verzoeker op 6 april 2011, kon zij niet overgaan tot het uitvaardigen van een inreisverbod om reden dat "niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan".

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient

derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2014 houdende het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS